

Kaira Rouda

© krok
pozadu

Manželka toužící po pomstě
je jako neřízená střela

O KROK
POZADU

The Next Wife
Copyright © 2021 by Kaira Rouda
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Kučerová, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3466-5 (pdf)

O KROK POZADU

Kaira Rouda

přeložila Kristýna Kučerová

VENDETA

Věnováno Harleymu,
mému životnímu partnerovi.
Miluji tě.

PRVNÍ ČÁST

TISH A JOHN

KAPITOLA PRVNÍ

Tish

Ačkoli si většina lidí myslí pravý opak, být něčí druhou manželkou není žádný med.

Ano, jistěže čerpám výhody z jeho úspěchu, aniž bych se s ním musela protloukat nějakými *krušnými začátky*, ať se tím míní cokoli. Postrádám však ten čas, kdy se vám nabízí široká škála možností a vy můžete budovat společný život bez zátěže z minulosti. Takže když se teď scházíme v zasedačce, kde se bude oslavovat velký úspěch EventCo, manželova minulost se okamžitě vetře do mého prostoru.

Jedna z těch *zátěží* stojí hned u dveří: Ashlyn, umíněná a přehnaně závislá dvacetiletá dcera. Obvykle spolu vycházíme dobře; našemu vztahu jsem věnovala hodně úsilí a Ashlyn chápe, jak jsou rozdané karty. Kdysi jsem ji hlídávala a už tehdy se mezi námi vytvořilo jisté pouto. Tenkrát mi prozradila nejedno tajemství a dodnes si myslí, že já se jí taky svěřuju.

Hned vedle ní stojí to druhé, o poznání těžší břemeno: Katy, manželka číslo jedna. Lidé říkají, že vypadám stejně jako ona zamlada. Prý jako bych jí z oka vypadla. Obě jsme štíhlé, máme lesklé hnědé vlasy a široký úsměv. Až na to, že ona je o dvacet

let starší a o poznání opotřebovanější. Když se na ni dívám, vídím svou budoucnost. Tak trochu. Pořád ještě nosí do práce strohé kostýmky, ale já si říkám, že už by ty svoje osmdesátky mohla nechat u ledu. Dneska je celá v bílém, takže si buď hraje na sufražetku, anebo chce dát najevo, že je čistá jako padlý sníh. Tak to teda určitě.

Sice jsem mladší a mám úplně jiný styl, ale kliše o mužích, kteří si stále vybírají jeden typ žen, v našem případě dokonale platí. Vážně, chlapi nejsou originální. Jsou to prostáčci a snadno je prokouknete. Postarejte se, aby byli šťastní a nasycení – ve všech smyslech toho slova, jestli mi rozumíte – a voilà, máte spokojený život.

Hlavně když už předtím dosáhli nějakého úspěchu.

Proč byste si je nechala proklouznout mezi prsty? Já říkám chytit a nepustit! Ano, čím jsou starší, tím víc pracují a jsou úspěšnější, ale to k tomu patří. Některé ženy si umí muže udržet, jiné ne. Já patřím k těm prvním a už ho nepustím. Žádná další manželka nebude.

S Kate se na sebe podíváme, já se zakřením, protože mě blaží, že v zasedačce sedím vedle Johna, zatímco ona postává venku a přemýšlí, kam se vrátit. Kde je její místo. Nepochybuju, že se cítí trapně.

A já, támhle je Jennifer, naše krásná šéfka marketingu, a může se celá přetrhnout, aby si Kate v zasedačce nepřipadala odstrčená. Poskakuje kolem bývalé Johnovy rodiny, jako kdyby to byli její dávno ztracení příbuzní. Neměla jsem dovolit, aby ji ve firmě zaměstnali. Jennifer si mě všimne a rychle sklopí oči k podlaze. Přemítám, jak jsem jen mohla dopustit, aby se tu pohybovala tahle blondýna jak vystřižená z módního časopisu; dlouhé vlasy, neskutečně jemná pleť, velké zelené oči a spousta dalších předností. Protože jsem pitomá, tak je to. Bůhví, že se o Johnovu pozornost nepotřebuju dělit víc, než je nezbytně nutné.

Dveře se znovu otevřou a vejde Lance Steel, náš provozní ředitel; holohlavý, geniální, úchvatný. Svezl se na židli dvě místa ode mě.

„Ahoj, šéfe,“ pozdraví Johna. Lance má ostře řezanou čelist a síla z něj sálá na sto honů. Podle mě v jednom kuse přemýšlí. John tvrdí, že máme kliku, že se nám ho podařilo přetáhnout z obří technologické firmy, a možná má pravdu. Kdybych si ale mohla vybírat já, dala bych přednost někomu přátelštějšímu. Vycítím, že mě Lance pozoruje, ostatně jako vždy, a podívám se na něj. Nevím jistě, jestli ho přitahuju, anebo je za tím něco jiného. Budeme asi stejně staří, Lance a já, takže mě nezajímá. Já dávám přednost starším mužům. Pod stolem sáhnou Johnovi na stehno, ale on se odtáhne i se židlí.

Vykouzlím na rtech úsměv, když se Kate a Ashlyn usadí u velkého skleněného stolu přímo naproti mně. Je tady celé vedení a všichni klíčoví zaměstnanci – zainteresované osoby, jak se říká – což dohromady čítá čtyřiadvacet lidí. Ashlyn na mě sebevědomě zírá. Ten výraz ovšem není na místě. Nemá tady vůbec žádné slovo. Kdyby se po mé svatbě s Johnem chovala víc jako kamarádka, byla by na tom dneska líp. Teď už je ale pozdě. V Johnově přítomnosti předstíráme, že jsme si pořád blízké, ale je to lež.

Odvrátím od té rozmazlené dcerušky oči a rozhlédnu se. Skoro všichni, co sedí u stolu, ve firmě pracují od samého začátku. Napětí a vzrušení by se tu daly krájet. Registruju, jak se John na židli vedle mě vrtí. Na tohle si zatím nezvykl – celou svou rodinu má pohromadě na jednom místě – ačkoli ještě nedávno jsme tu všichni společně pracovali v blažené nevědomosti.

John se postaví a naráz si podmaní všechny přítomné. Má na sobě černou polokošili s červeným nápisem EventCo na rukávu a černé kalhoty a zářivě se usmívá. Oba jsme se oblékli ve stylu Steva Jobse – do černého. Já jsem si vlasy stáhla do culíku. Naplánovali jsme to tak. Seriózní. Profesionální. V černých

kalhotách a tričku vynikají moje křivky a skvěle to doplňuje rudá rtěnka. Víím, že si muži všímají, jak se oblékám, a já si jejich pozornost užívám.

Jsmé připravení. John má na ruce kožený náramek s kovovým symbolem míru, který jsem mu dala, protože víím, že si v něm připadá mladší. Vějířky vrásek kolem modrých očí mu dodávají vřelý a zkušený výraz. Myslím, že jsem se do jeho vrásek zamilovala.

Snad jen lesklé čelo prozrazuje, že se necítí úplně komfortně. Bojuju s nutkáním podat mu kapesník. Pot je odpudivý.

„Tak jaké to je být bohatý?“ John začne tleskat a ostatní se přidají. Srdce se mi rozbuší. Já osobně si myslím, že být bohatý je jediný způsob, jak se dá žít. A s Johnem jsme na tom teď finančně opravdu dobře.

John pokračuje a já předstírám oddanou pozornost. „Vím, že to bylo pár těžkých měsíců, chvilku byl klid, pak přišly ty hloupé žaloby, ale podívejte, jak akcie EventCo rostou!“ ukáže na obrazovku v rohu elegantní zasedací místnosti, která vypadá trochu surrealisticky. Za běžného pracovního dne jsou její stěny pokryté tabulemi s poznámkami v nejrůznějších jasných barvách. K mé práci dříve patřilo i jejich stírání.

Dnes tu uklidil někdo jiný. Stěny jsou sněhobílé jako nepoužitý list papíru a John ve svém černém oblečení vyčnívá na jejich pozadí víc než obvykle. Rozhodnu se postavit vedle něj a vychutnávám si, jak se Kate a Ashlyn mračí.

Usměju se na ně a mrknu na Ashlyn, pak se otočím k obrazovce v rohu. Jsou na ní aktuální informace z akciových trhů. Burza mě nikdy moc nezajímala, ale teď, když na ni vstoupila i EventCo, je to jiné. Teď mě zajímá hodně.

„Jen se na ni podívejte!“ zvolá John. Nadskočím, ale vzápětí mi dojde, že mluví o té obrazovce. Bože, ani nevím, proč jsem tak vynervovaná. Asi je to tím vzrušením. Dnes je poslední den starého života. Všechno se teď změní.

John na mě upře ustaraný pohled, ale já v jeho očích čtu: „Proč sakra stojíš vedle mě?“

„Je to tak vzrušující, miláčku.“ Políbím ho na tvář a zašep-
tám: „Měl by sis otřít čelo.“ Strkám mu do ruky papírový kapes-
ník, ale on mě ignoruje.

„Než se připojíme k ostatním zaměstnancům a začneme sla-
vit,“ pokračuje John, „chtěl jsem se tu s vámi sejít a poděkovat
vám. Díky vaší tvrdé práci jsme s Kate mohli vybudovat firmu
svých snů. Doufám, že jste s výsledkem spokojení, a také dou-
fám, že budete dál chodit do práce, i když už ty peníze vlastně
nepotřebujete.“

Nakloním se k Johnovi, usměju se a znovu se s ním dělím
o okamžik slávy. Napadá mě, zda tu jsou novináři, aby přes skle-
něnou stěnu zasedačky zachytili tenhle šťastný výjev. Jestli tu
je nějaký fotograf, bude to báječný snímek. Já a můj muž, oba
v černém, stojíme před bílou stěnou, ostatní členové týmu sedí
kolem stolu a obdivně na nás zírají. Profesionální fotka obchod-
ního úspěchu.

Bohužel žádné foťáky nevidím, ačkoli by tu být měly. Pro
EventCo je to významná chvíle. Tuhle firmu založili John a Kate
před dvaceti lety a dnešním dnem se s ní zařadili mezi promi-
nentní a prestižní společnosti v Ohio. Dokonalý příklad ame-
rického snu, sídlící v samotném srdci Ameriky. Ne, tohle nejde
vymyslet. Minulý měsíc dosáhly tržby z prodeje vstupenek jedné
miliardy dolarů. Náš úspěch překonává i ty nejdivočejší před-
stavy. Nabízíme rozesílání pozvánek on-line, organizaci večírků
a prodej vstupenek na ty nejžádanější koncerty. A to všechno
v jednom. Když říkám *my*, myslím *oni*. Od chvíle, co jsem sem
nastoupila, je mým jediným úkolem organizovat Johnovi život
a starat se o to, aby byl šťastný – nejdřív jako sekretářka, pak
jako manželka. Myslím, že jsem obstála.

John mě konečně obejmě kolem pasu a přitáhne k sobě. To
už je lepší. Teď jsem spokojená.

„A obzvlášť děkuju Tish, která vedle sebe musela několik měsíců snášet značně vystresovaného generálního ředitele. Víím, že není snadné mi organizovat čas. A vám všem chci ještě říct, že si moc dobře uvědomuju, že jsem poslední dobou nebyl moc příjemný šéf.“

Co to má znamenat? Taková facka! Ano, oficiálně jsem stále jeho asistentka, ale mám na starosti mnohem víc než jen jeho diář. Jsme manželé, takže polovina jeho firmy je moje. Srdce se mi při té myšlence rozbuší. Ale jinak má pravdu, protože *vystresovaný* je ještě slabé slovo. Usměju se a otočím k ostatním členům týmu EventCo.

„Jsem na tebe tak hrdá, Johnne. Tvrdě jsi pracoval, aby vstupem na burzu všichni vydělali. Za sebe říkám, že už se nemůžu dočkat, až si o víkendu uděláš volno, které tolik potřebuješ.“

Ačkoli John o naší cestě slyší poprvé, nereaguje. To je fajn. Odjíždíme dnes večer po oslavě. Už jsem zabalila. Soukromé letadlo na nás čeká na letišti. Společný víkend na horách bude po měsících tvrdé práce ta nejlepší odměna.

Máme si toho dost co říct.

KAPITOLA DRUHÁ

John

Zhluboka se nadechnu a otřu si čelo. Srdce mi buší, když si uvědomím, že už je po všem.

Stojím v naší zasedací místnosti, dívám se na ně – na svůj tým – a vybavuji si vše, čeho jsme dosáhli. Téhle firmě jsem věnoval své nejlepší roky a teď, když jsme vydali první akcie, zažívám hořkosladkou chvilku. Vstup na burzu všechno změní, každý to říká. Usměju se na Ashlyn, která přimhouří oči a zadívá se na Tish stojící vedle mě. Uvědomuju si, že Tish něco říká, i když mluvit bych měl já. Vytrhnu se ze zamyšlení a skočím jí do řeči.

„Každopádně vám všem ze srdce děkuji, každému z vás. Doufám, že máte ze svých podílů radost. A jestli ne, už s tím nic nenaděláme,“ dodám a všímám si, jak se kolem stolu šíří napětí. Člověk se prostě všem nezavděčí. Ale já jsem se snažil, opravdu. „Určitě všichni víte, že po dobu devadesáti dnů platí zákaz prodeje akcií. Nicméně předpokládám, že za tři měsíce bude naše parkoviště pro zaměstnance plné zbrusu nových aut.“

Místností se nese vlna nadšených výkřiků „pání“ a „no teda“ a napětí střídají udivené výrazy. „Co to pro mě znamená?“ říkají si nejspíš v duchu. Znáám ten pocit, když člověku dojde, jak

se věci mají. Jennifer obejde stůl a rozdá namnožené předpisy pro vstup firmy na burzu a pravidla, která z toho vyplývají pro vedení společnosti. Ta ženská je poklad.

S úlevou si všímám, že i Kate je v dobrém rozpoložení. Nechtěl jsem jí ublížit a poslední dobou se jí to pokouším dokázat. Nevím, jestli mi věří, ale snad se mi aspoň trochu podařilo napravit tu spoušť, co jsem napáchal. Aspoň doufám. Naučeným pohybem si zastrčí pramen vlasů za ucho – tenhle její zvyk miluju. A moc se mi líbí ten bílý kostýmek. Napadá mě, zda si ho dnes oblékla, protože ví, že je můj oblíbený.

Při pohledu na bývalou manželku se mi srdce znovu hlasitě rozbuší a musím se chytit stolu. Doufám, že ji astronomická hodnota jejího podílu potěší a trochu obměkčí její srdce. I když jako pokání se to zřejmě nepočítá. Tuhle firmu jsme vybudovali společně. EventCo byla po Ashlyn jako druhé dítě, náš největší úspěch.

Vzpomenu si, co jsem slíbil dceři: dnes večer povečeříme s jejím přítelem Sethem. Nemůžu se dočkat.

Lance se postaví a zvedne ruce, aby v místnosti zjednal ticho. Je klíčovým hráčem našeho vedení. Hodně riskoval, když k nám přešel z velmi úspěšné firmy, a teď se mu to vyplatilo. „Ty a Kate zůstanete v představenstvu?“ zeptá se a všichni napjatě čekají, co odpovím.

Kate ale promluví místo mě. „Samozřejmě. Já neodcházím. Máme připravené další novinky. Senzační produkty. Že ano, John?“ Právě kvůli tomu jsme se poslední dobou strašně hádali. Prosila, abychom její nový projekt uvedli na trh ještě před vstupem na burzu. Odmítl jsem.

Katin projekt *Forever* je inovativní, ale pro první emisi akcií nebyl potřeba. Je nákladný a taky, abych byl upřímný, nechtěl jsem se dělit o slávu ze vstupu na burzu s uvedením nového produktu. Znamená to, že se nechci dělit o slávu s ní? Jistěže ne, ale ona si to tak vykládá. Má báječný nos na to, co zákazníci chtějí.

Od prvního dne. Jen doufám, že je teď spokojená bez ohledu na napětí, které moje rozhodnutí vyvolalo. Akcie rostou jako divé.

Usměju se na ni. Zjihne a zamrká na mě. Ramena mi klesnou úlevou. Pořád kopeme za stejný tým. A dnes víc než dřív.

„Kate, já přece vím, že neodcházíš,“ říkám. „Nemůžu se dočkat, až světu představíme tvůj nový projekt *Forever*. Je stejně báječný jako ty.“

„Díky.“ Kate se opře a založí paže na hrudi. „V EventCo hodlám zůstat hodně dlouho. Možná navždy, *forever*.“

Napětí v sále prolomí smích. Jestliže Kate dokáže vtipkovat o pozdrzení svého produktu, můžeme být všichni v klidu. Jsem rád, že to pochopila. Tenhle týden je opravdu milá.

„EventCo je dílo mého života,“ dodává Kate. „Skoro jako mé druhé dítě.“ Naše dcera obrací oči v sloup, ale já vím, že je na mámu a tátu hrdá. „Jsem ráda, že *Forever* brzy spustíme. Určitě si získá místo na trhu a přitáhne nové investory i zákazníky.“ Kate se na mě usměje. Do jejího překrásného úsměvu jsem se před lety zamiloval. Tenkrát byl neodolatelný. A vlastně pořád je.

Skoro jsem zapomněl, jak mi tenhle její úsměv pokaždé zvedne náladu.

Naše personální ředitelka Sandra Nguyenová zvedne ruku. „Chci jen říct, že pokud by někdo potřeboval objasnit pravidla související se vstupem na burzu, jsem k dispozici.“

Přítomní si povzdechnou.

Skočím do toho. „Ano, musíme dodržovat jistá pravidla, to všichni víte. Buďte opatrní, ale také si užívejte.“

Kdysi mě bavilo chodit do práce, ale poslední dobou mám pocit, že pomalu umírám. Potřebuju vzduch. Potřebuju z téhle zasedačky pryč. Zírám na skleněnou stěnu, která odděluje místnost od atria, a připadám si jako v pasti. Jako zvíře v kleci v zoologické zahradě. Jen si ho prohlédněte, toho ideálního ředitele! Běloch ve středním věku. Jsem ztělesněním všech obvyklých klišé, a to do velké míry vlastním přičiněním. Celý v černém

jako hipster, kterým nejsem. A Tish na mě pořád sahá, bere mě za ruku, poplácává po stehně. Je to protivné a neprofesionální. Černý kožený náramek, který mi dala, mi připomíná želízka.

Možná mi její chování vadí, protože mi ukazuje, jak neprofesionální jsem já sám. Víím, že to tak dělá, aby naštvála Kate a Ashlyn. A já jí náklonnost oplácel, dokonce i v práci a před svou rodinou. Stydím se za sebe.

Dcera stojí vedle mě a mračí se. Neubráním se povzdechu.

„Tati, co tím Tish myslela, že na víkend odjíždíte? Dnes jsme chtěli jít na večeři, nezapomněl jsi? Se Sethem. Než odjedu zpátky do školy.“

„Ale jistě, zlato. Nikam nejedu. Kdy o tom mluvila?“ zeptám se. Možná mi něco uniklo. Tenhle týden nejsem ve své kůži. Stres vážně dělá s člověkem divné věci.

„Před chvilkou. Tady v zasedačce. Stála hned vedle tebe.“

„Asi jsem ji nevnímala,“ přiznávám. „Neboj, Ash, já to vyřídím.“ Výraz mé dcery prozrazuje, že mi nevěří.

Otočím se od ní, poplácám po zádech Lance a řeknu: „Pojď, dáme si s ostatními skleničku. Teď se tu pár dní moc práce neudělá.“ Vyjdu ze zasedačky a z čela si utírám kapky potu.

Ve svém snu bych kráčel pořád dál a nakonec zmizel.

KAPITOLA TŘETÍ

Tish

Taková drzost!

John odejde ze zasedačky s Lancem na party a mě – a mimochodem ani Kate a Ashlyn – si vůbec nevšímá. Pozoruju dění a čekám, až obě zmizí. Bohužel to ale znamená, že zůstanu v zasedačce trčet jen se Sandrou.

„Tolik změn,“ prohlásí Sandra, když se konečně zvedne od stolu.

„Já vím. Už aby to bylo za námi. Další fáze i všechny ostatní.“
Usměju se na ni a pohodím vlasy svázanými do culíku. Asi nervy. Víím, že to nesnáší. Kdybych měla žvýkačku, strčila bych si ji do pusy a udělala bublinu. Umím to. Naučila jsem se to jako malá holka. Problém je, že když tu není John, Sandra na mě nemusí být milá. A taky není.

„Další fáze? A to je podle tebe jaká?“ Sandra založí ruce na hrudi a ušklíbne se. Proč pořád nosí hnědou? Nakloní se ke mně a zaseptá: „Mně spíš připadá, že bys měla být spokojená s tím, co máš.“

To jako vážně, Sandro? S Johnem jsme manželé už tři roky. Na tohle fakt nemám náladu. Ta ženská mi leze na nervy a dneska není zdaleka jediná.

Taky se k ní nakloním. „Co tím myslíš?“ Stejně to vím. Podle ní jsem oportunistka, co vyhrála. Krásná, mladá druhá manželka. A skoro ve všem má pravdu, až na to, že ve skutečnosti svedl John mě. Vážně. Ačkoli se zdá, že mi to tady nikdo nevěří. Sandra i všichni ostatní jsou přesvědčení, že jsem ho, chudáčka jednoho, očarovala, využila a odvedla od rodiny. Jenomže já si nezačala. To on.

Ale jak už jsem řekla, být v mém postavení není moc velká zábava. Nikdo vás nemá rád, nikdo vám nevěří. Zírám na svůj velký snubní prsten a pohnu zápěstím, aby se zatřpytil. „Vůbec nic o mně nevíš.“

Sandra v sobě probudí Sheryl Sandbergovou, tu známou manažerku z Facebooku, a přiblíží se ke mně. „Já o tobě vím všechno,“ prohlásí.

„Ne, nevíš,“ popojdu k ní, „i když jsi mě přijímala na místo Johnovy asistentky. Za to dík.“ Její narážky mě unavují. Slýchám je od chvíle, kdy jsem tu před pěti lety začínala.

Právě Sandra si jako první všimla, že to mezi Johnem a mnou jiskří. Vyčmuchala to. Kdyby mohla, vyhodila by mě. Jenomže John byl o krok napřed. Prostě mě chtěl. A Sandra ani nikdo jiný mu v tom nemohl zabránit.

Pohlédnu na třpytivý snubní prsten s osmikarátovým diamantem, zvednu ruku a zkoumavě si ho prohlížím. Víím, že se na něj dívá a v duchu je zelená závistí. „Ty teď asi půjdeš do penze, že jo? Už na to máš věk, ne?“

Obličeje se jí stáhne do našťavaného výrazu. „Chceš říct, že jsem stará? Kdepak, já tu zůstávám. A nespustím tě z očí.“

„Tak příjemnou podívanou.“ Vyjdu z prázdné zasedačky a cítím v zádech její pohled. Nemůže mi nic udělat, ale stejně by si měla dávat pozor. Jestli se tu chce udržet, musí si zachovat Johnovu přízeň.

Už dávno musí vědět, že za nitky tahám já. Tedy, ještě donedávna jsem tahala. Další malý problém, který potřebuju

s Johnem tenhle víkend vyřešit. Je toho docela dost, o čem si musíme promluvit: hlavně o našem vztahu a dalších vztazích v jeho životě. Kéž bych nemusela předstírat, jak se na tom pitomém večírku bavím. Ze všeho nejradši bych s Johnem nasedla do letadla a ujasnila si, jak na tom po vstupu firmy na burzu vlastně jsme. Podívám se na hodinky. Už brzy.

Dojdu do atria, kde jsou oslavy v plném proudu. Nejlepší DJ z celého Středozápadu a nejkvalitnější cateringová společnost ve středním Ohio. Všude krouží číšníci v bílých sakách se stříbrnými podnosy plnými vybraných koktejlů a chuťovek. Na stěnách se promítají nápisy s hashtagem *#EventCoburza*. Na tuhle party si vážně nikdo nemůže stěžovat.

Kate myslela na všechno.

A tady ji máme. Stojí tu s Johnem a Ashlyn. Bez problémů se proplétám davem, nikdo mě nezastavuje. Co jsem se provdala za šéfa, nezávazné tlachání s kolegy je trochu trapné. Chápu to. Dnes stojím vysoko nad nimi, jsem nedotknutelná, bohatá a mám moc. Sama samotinká u kormidla. Říkala jsem vám, že není lehké být na mém místě.

„Pěkná party, Kate.“ Vmáčknu se vedle Johna a vezmu ho za ruku. Je můj, milé dámy. John mi stiskne prsty, ale odtáhne se. Musím ho odsud dostat pryč, daleko od lákadel z minulosti.

„Ashlyn mi hodně pomohla,“ opáčí Kate a Ashlyn se rozzáří. Ráda by pracovala v marketingu a podle Kate by jí to báječně šlo. Skvělé. Jenomže tahle holka pro EventCo makat nebude, pokud do toho můžu mluvit. A já můžu. Žádné teplé místočko tě nečeká, kotě. Smůla. Ale můžeš vzpomínat na letní brigádu. Ashlyn letos dokončí vysokou a já doufám, že se odstěhuje někam hodně daleko.

„Bavilo mě to. Jsi skvělá, mami,“ rozplývá se Ashlyn. Bojuju s nutkáním říct tomu spratkovi, co si doopravdy myslím. S Ashlyn jsme uzavřely příměří a většinou jdeme jedna druhé z cesty. Než jsem si vzala jejího tátu, byly jsme kamarádky.

Vlastně ještě i chvíli potom. Byla jsem něco jako její trochu starší nejlepší kámoška, které se mohla svěřit, spasitelka pro puberťačku, co nenávidí svou mámu. Jenomže věci se mění.

Ted' vlastně nevím, jak to mezi námi je. Ale to budu řešit později.

John mluví. „Bude mi to chybět. Doufám, že se firma moc nezmění, když je teď na burze.“

Je opilý? Nepoznám to. Každopádně je dojatý. Tolik emocí jsem u něj nikdy neviděla. Čelo se mu leskne a tvář má bledou.

„Jedl jsi?“ Dívám se přímo na něj, ale on mou otázku ignoruje.

„Jdu dnes s Ashlyn na večeři,“ prohlásí.

„Obávám se, že to budeš muset odložit.“

Než stihne zareagovat, objeví se Lance, vážný jako vždycky. „John, měl bys promluvit k zaměstnancům.“

„Jistě,“ odpoví mu a kývne na dceru, „Ashlyn, šla bys se mnou na pódium?“ Společně vykročí přes atrium.

Pěním. Měl s sebou vzít mě. Já mám stát po jeho boku. Zrudnu. Lance mě pozoruje.

„Co je?“ zeptám se ho a ruce, které mi visí podél těla, zatínám v pěst. *Uklidni se*, napomínám samu sebe.

„John se hned vrátí,“ říká mi Lance. „Je to jen projev. Ashlyn je jeho jediné dítě a má v rodinné firmě podíl. Je důležité, aby byla na očích. Koneckonců, většina zaměstnanců ji viděla vyrůstat.“

Jde mi na nervy. „To já vím, ale já jsem manželka. Taky jsem důležitá.“

Pokrčí rameny a odejde. Připomenu si, že za hodinu zmizíme a celý víkend budeme mít od těchto lidí svatý pokoj. Otočím se zády ke Kate, která mě stejně ignoruje, a snažím se přechkat tu komedii. Aspoň že vedle Johna nestojí ona, hned mám lepší pocit.

John a Ashlyn vystoupí na pódium, které se tu nechalo postavit speciálně pro tuhle příležitost. On jí něco šeptá do ucha,

ona se podívá na mě a zavrtí hlavou. Hudba ztichne a John zvedne obě ruce, aby upoutal pozornost. Ozývá se cinkání koktejlovými vidličkami o sklenice, dokud všichni nezmlknou.

„To byl ale den! Rád bych vám všem poděkoval za to, co pro firmu děláte. Ať už jste u nás dvacet let, nebo pár měsíců, jsme jedna velká rodina. Přeji vám všem hodně štěstí a děkuji, jak jste mezi námi uvítali Ashlyn. Letní brigádu u nás si moc užila a vrátí se hned, jak odpromuje.“

Ashlyn se usměje a zamává. Miluje pozornost. Myslela jsem, že to v sobě nemá, ale očividně jsem se spletla. Cítím zklamání. Na střední byla dost odtaziťá. Šprtka. Nebylo těžké ji mít rád. Člověk se v ní snadno vyznal, byla předvídatelná a poddajná. Stýská se mi po těch dnech.

„A také bych rád poděkoval Ashlynině matce a své obchodní partnerce Kate. EventCo by bez tebe neexistovala, Kate, prosím, pojď sem k nám.“ John mává na Kate, aby přišla na pódium.

„Pojď, mami,“ vyhrkne Ashlyn do mikrofonu. Myslí si, že je snad nějaká konferenciérka, nebo co?

Hnus. Vážně. Zatínám zuby, když se všichni v sále otočí ke Kate. Na nohou má elegantní lodičky na vysokých podpatcích. Zářivě se usmívá a v očích se jí třpytí slzy. Světla z diskokoule házejí jiskry na bílý kostým. Celá svítí, když kráčí k pódiu. Sakra. A já tu trčím v davu. Ignorovaná a zapomenutá. Sama a vzteklá.

„Kate nám v posledních týdnech skutečně moc pomohla. Děkuju ti za všechno,“ říká John z pódia.

Vyděšeně sleduju, jak se lidé rozestupují, John bere Kate za ruku a pomáhá jí nahoru. Kate se postaví mezi bývalého manžela a dceru. Šťastná rozvedená rodinka.

Zaměstnanci hlasitě tleskají, podle mě až moc. Už jsou nejspíš všichni opilí.

Kate si bere mikrofon. „Děkuji vám všem, že jste věřili nám i našemu snu, někteří z vás už od samého začátku.“ Před diváky a v záři reflektorů je jako doma. Víím to. Chce se mi zvracet, ale

zachovám dekorum. Samozřejmě. „Poslední dobou to nebylo snadné, moc jsme se nepotkávali, protože byla spousta práce se vstupem na burzu, ale teď už se nemůžu dočkat všeho, co EventCo čeká. To nejlepší teprve přijde.“

Hromový potlesk. Jsou to ovce. Všichni.

„Je mi ctí stát tady se svou rodinou a slavit úspěch, na kterém jsme všichni tak tvrdě pracovali. EventCo jsme budovali od chvíle, kdy se Ashlyn narodila. Ten nápad se objevil jednou v noci a začínali jsme ve sklepě našeho prvního domu.“ Kate se usměje. „Ashlyn si hrála v rohu v ohrádce.“

„Vážně, mami?“ Ashlyn sice protestuje, ale tváří se, že je na matku pyšná. A já myslela, že se nemají rády, ale možná to obě jen hrají. Kvůli mně. Anebo se něco změnilo? Ne. Je to komedie. Určitě.

Všichni víme, jaká Kate doopravdy je: zahořklá, uschlá rozvedená panička, která pije víc, než by měla, a hádá se s dcerou. Tohle mi říkal John, když jsme se dali dohromady. Proto ji opustil. Svoje nejlepší dny má ta ženská dávno za sebou. Já jsem nová paní Nelsonová. Krásná, elegantní a mladá paní Nelsonová.

Musím se dostat na pódium. Je čas, abych zazářila. Tohle je i moje firma. Ashlyn je i moje dcera. Pronesu výtečný proslov. Jen se dívejte.

Pomalů se blížím dopředu a Kate mele dál.

„Děkuji vám všem, každému z vás, že jste věřili mně, Johnovi i EventCo. A teď slavme!“ Šťastná rodinka sestoupí mezi poddané, Ashlyn kráčí mezi Kate a Johnem a drží oba rodiče za ruku. Šokovaně sleduju, jak John líbá obě dvě na tvář. Tak to by už stačilo.

Kdybych pořád ještě kouřila, nejspíš bych si právě teď odskočila na cigaretu. Tahle přehlídka soudržnosti mi ukazuje, jakou jsem udělala chybu, když jsem souhlasila, že po vstupu na burzu z firmy odejdu. John mi tvrdil, že to bude nejlepší, protože z morálních důvodů není vhodné, abychom tam s Kate pracovaly

obě. Ale jak si teď udržím přehled, když jsem se nechala vystrčit ze dveří? Ne, takhle by to teda nešlo.

Nenechám se vypudit, tím spíš, když je tu teď... jak to říct... takové bohatství. Zaměstnanci potřebují šéfa. Potřebují, aby je vedli Nelsonovi. A já jsem ta nová a hezčí paní Nelsonová. Smiř se s tím, Kate.

Opřu se o zeď a pozoruju bývalou Nelsonovou, jak kráčí davem. Od číšníka se stříbrným podnosem si vezmu skleničku. Je studená. Ne, já nikam nezmizím. Jen na krátkou dovolenou s Johnem.

A pak se vrátím, ať se to té ženské líbí, nebo ne.

KAPITOLA ČTVRTÁ

John

Mezerou mezi závěsy se dovnitř dere světlo, a i když mám zavřené oči, ten jas se mi tlačí do hlavy. Bolí to. Jednu věc vím jistě – nechci tu být. V Telluride je krásně, ne že ne, ale to poslední, co jsem po uplynulém týdnu potřeboval, bylo sednout do letadla a vydat se do divočiny na *relaxační romantický víkend*.

Chtěl jsem jít na večeři se svou dcerou. A o víkendu se potkat s kamarády, s chlapíky, kteří chápou, jaké to je, když člověk své celoživotní dílo předhodí veřejnosti na burze. Chtěl jsem si zahrát golf nebo karty. Sakra. Musel jsem z vlastního večírku odejít dřív, abych stihl odlet vlastního letadla.

A Kate. I s ní jsem chtěl strávit trochu času a oslavit, čeho jsme společně dosáhli.

Nikdy nezapomenu, jak se Ashlyn tvářila, když mi Tish řekla, že už musíme jít.

„Ty odcházíš ze svojí oslavy? Teď?“ zeptala se mě. „Ale proč? Chtěli jsme jít na večeři, tati. Ty přece nechceš nikam jet, ne?“

Přiznávám, že moje dcera mě má prokouknutého.

Tish se do mě zavěsila a promluvila na Ashlyn. „Večírek skončil už před půl hodinou. Měla bys taky jít, aby to ostatním došlo. Někdo musí zavřít bar, vždyť je skoro devět.“

Vím, že jsem se měl ohradit, ale byl jsem unavený. Vyčerpaný. Cítil jsem Katin pohled, když jsme odcházeli. Chtěl jsem jí něco říct, ještě jednou si připít na úspěch, ale neměl jsem na výběr. Musel jsem následovat svou manželku. Musím si s ní promluvit. A taky si promluvíme. Jenomže v letadle jsem usnul a probral se, teprve když jsme přistáli. Najednou jsem byl v domě v Telluride a svalil se do postele.

Je to moje vina, já vím. S Tish jsem to měl řešit už dřív. Ale mám omluvu. Se vstupem na burzu byla spousta práce, a navíc je odkládání nepříjemných věcí moje oblíbená taktika. Do téhle šlamastyky jsem se dostal vlastním přičiněním. Ale takhle to dál nejde.

Na mobilu mi pípne zpráva od Kate. Kde jsi? Přijdeš do kanceláře?

Rozhlédnu se; provinile, což je k smíchu. Ne, píšu. Jsem v Telluride.

Podle teček poznám, že odpovídá. Proč? Je tady hrozně práce. A co tvoje srdce? Vzal sis prášky? Chtěl jsi vůbec někam jezdit?

Než stihnu zareagovat, dveře ložnice se otevrou a ve dveřích stojí moje krásná žena. Má na sobě přiléhavé oblečení na jógu, i když pochybuju, že si odskočila zacvičit. Je celá v bílém. Sluší jí to. Mladá, skoro by se dalo říct panenská. Což není, samozřejmě, ale mladá, to ano. Mohla by být mojí dcerou. Vím, že to všichni říkají. Nejsem hluchý. Schovám telefon pod pokrývku.

„Konečně jsi vzhůru, ospalče?“ Skočí na postel a políbí mě na tvář. „Venku je nádherně! Napadlo mě, že bychom si vyšli na túru, nalokali se čerstvého vzduchu a užili si sluníčko. V Columbusu je horko a dusno, tady svěží vzduch a nekonečně modré nebe. Nikdy jsem neviděla tak modrou oblohu.“

„Až se z toho člověku točí hlava,“ řeknu a překulím se, a jakmile spustím nohy na podlahu, cítím, že mám pravdu. Výšková nemoc, bezpochyby umocněná dehydratací. Na večírku jsem pil víc, než jsem chtěl.

„Zapnula jsem v ložnici kyslík. Myslela jsem, že to pomůže. Jen klid.“ Tish mi starostlivě pomáhá do koupelny. S výškovou nemocí mívám problémy. Když jsme tu byli před třemi lety, na chodbě jsem cestou do ložnice narazil do zdi. Ten den jsem ji požádal o ruku. Přichází to v nejnevhodnějších chvílích.

„Díky. To bude dobré. Jeden den zvládnou. Jsme tady jen na víkend, že ano?“ Cestovat vždycky do svého je prima, protože všechno zůstane tak, jak jsem to nechal, i kdybych tam rok nebyl. Ve všech svých domech mám taky oblečení, knihy a všechno, co potřebuji. Úplně všechno. Stačí si vzít léky a zubní kartáček, tentokrát mi je zabalila Tish, a pohodlně se přesouvat z jednoho domu do druhého, kde na mě po příjezdu všechno čeká. Kdysi to takhle zavedla Kate a Tish se v tom snaží poctivě pokračovat.

Ach, Kate. Pořád vidím její úsměv, radost, když jsme před mnoha lety stříhali pásku u první malé kanceláře EventCo. Jen my dva, programátor a veliký nápad. Zamilovali jsme se do sebe na Kalifornské univerzitě a ona pak se mnou odjela na Středozápad, kde jsem pokračoval v postgraduálním studiu. Vyrostla v Kalifornii a všeho se vzdala, jen aby se mnou mohla žít a budovat firmu.

„To klapne, John. Prověřila jsem to. Trh tu je. Lidi uvítají nový snadný způsob, jak zvát druhé na večírky. A když přidáme vstupenky na místní akce a koncerty, bude to šlapat. Každý se chce bavit.“ Vtrhla tehdy do našeho bytu, velké hnědé oči jí zářily a tváře měla zčervenálé z venkovního mrazu. „Musíme se do toho pustit, než to udělá někdo jiný.“

Nechal jsem knihu spadnout na podlahu a posadil si Kate na klín. „Tak jo.“ Nejdřív jsme se pomilovali a pak sepsali obchodní plán. Za dva měsíce už podnik fungoval. Sice v našem bytě, ale Kate stejně trvala na tom, abychom přestřihli pásku. Než jsem se stihl rozkoukat, byli jsme manželé, kupovali dům a čekali Ashlyn. A firma rostla. Ve sklepě jsme zařídili kancelář a stěny

vymalovali v zářivých odstínech žluté, oranžové a modré. Kate tvrdila, že nám to dodá energii. Slavili jsme každý úspěch a dařilo se nám. Taková už je Kate. Úspěšná. Oslavy pro ni hodně znamenají. Sakra, vždyť i tu firmu vybudovala na oslavách.

„Země volá Johna.“ Tish stojí za mnou u zrcadla. Očividně si moc dlouho čistím zuby. Otevřu skříňku, léky na tlak najdu přesně tam, kde mají být, a vedle lahvičku s bylinnými doplňky od naturopatky. Tyhle prášky mi pomáhají zvládat stres a klidně spát. Pohlédnu do zrcadla, Tish mě pozoruje. Skloním oči k umyvadlu a v duchu si řeknu: „Nebuď posera.“ Je čas na změnu. Spolknu léky, zapiju je vodou a otočím se k manželce.

„A jakou túru jsi vymyslela? Jsme tu první den, měl bych se šetřit.“ Přesunu se do šatny a najdu tam turistickou výbavu. Obléknu si khaki šortky s tolika kapsami, že je nikdy nezaplním, a pohodlné bílé tričko a pak se vrátím do koupelny. Zbývající tabletky si strčím do kapsy. Podle předpisu je mám brát několikrát denně a vzhledem k napětí, které mezi námi panuje, předpokládám, že jich budu potřebovat víc než obvykle.

„Co třeba louka? Roste tam spousta kytěk, můžeme jich pár natrhat na stůl.“

Louka není tak úplně túra. Spíš procházka. „Bezva.“ To bych mohl zvládnout.

„Snídaně je hotová, takže se nejdřív najíme.“ Tish vykročí ke dveřím ložnice, kterou kdysi zařídila Kate. Tish tady nic neměnila. Cítí se tu divně? Vadí jí, že tu po sobě nechala otisk má první žena? Ta kontinuita mi připadá podivně uklidňující; připomínka krásné minulosti.

Jsem vážně hlupák.

Cestou ke dveřím sáhnu pod deku pro telefon. Když Tish vyjde na chodbu, vymažu zprávy.

Otočí se. Viděla mě?

„Mám pro tebe překvapení,“ řekne.

Jen to ne. S hrůzou myslím na jediné: Co to zase bude?

KAPITOLA PÁTÁ

Tish

John za mnou dojde do jídelního koutu a posadí se. Já mu z třpytivého křišťálového džbánu naliju čerstvou pomerančovou šťávu a podám talíř, na který jsem vyskládala dokonalou evropskou snídani: vejce natvrdo, toast, jahodový džem, pikantní sýr a plátek šunky. V misce trůní třešně. Přesně takhle jsem to viděla v jednom lifestylelovém časopise. To si ale krásně žijeme.

„Milé překvapení. Tohle můžeš klidně dělat každé ráno. Kdykoli,“ prohlásí John a zakousne se do toastu.

Bezva. Naráží na to, že nejsem moc dobrá hospodyně. Dvojsmyslný kompliment. Tak pozor, pane! Kdy mi on naposledy připravil snídani? Nikdy. „Teď asi budu mít dost času, abych ti chystala hody, když jsem musela odejít z EventCo. Ale stejně mi to nepřipadá fér. Radši pracuju s tebou.“

„To už jsme uzavřeli,“ odsekne John. Radši do toho teď nebudu dál rýpat, ale uzavřené to teda není. Aspoň pro mě ne.

„Nejsem si jistá, jestli mám opravdu skončit jako žena v domácnosti. Nenaplníuje mě to. Ale mám radost, že tě můj pokus potěšil. Tak jez.“ Vytáhnu židli a usednu naproti němu.

Pořád si pamatuju tu chvíli, kdy si mě John pozval do kanceláře a řekl, ať se posadím.

„Takhle vážně po šéfovsku? Co se děje?“ zeptala jsem se. Pečlivě jsem přehodila nohu přes nohu, aby byla pod rozparkem upnuté černé sukně vidět pokožka.

„Poradci mi tvrdí, že noví investoři nebudou souhlasit, aby po vstupu na burzu v EventCo dál pracovaly moje bývalá i současná manželka dohromady. Je to negativní signál. Prý to odrazuje potenciální akcionáře a uškodilo by nám to při emisi akcií.“

Já ti dám negativní signál, napadlo mě tehdy. „Tak to by měla Kate odejít, ne? Už je skoro v důchodovém věku.“ Provokativně jsem se mu podívala zpříma do očí. „Já tu jsem pět let. Jít by měla ona. Já jsem teď tvoje manželka.“

„Kate samozřejmě odcházet nebude. Tohle je její firma.“ John vstal a obešel obrovský psací stůl. Vybavilo se mi, jak mě přímo tady, na tomhle stole poprvé svedl. Tenkrát jsem netušila, že to pro něj znamená víc než flirt, neměla jsem zdání, že je v manželství nešťastný. „Nespokojený“, prohlásil tehdy, když mě pokládal na stůl. Potřesu nevěřičně hlavou. Tehdy v jeho kanceláři panovala úplně jiná atmosféra. Teď mi tady říká, že ve firmě končím.

„Ale je to i moje firma“, bránila jsem se. „Pracuju dobře. Jsem skvělá asistentka. Nemůžeš mě nahradit.“

„Jistěže ne, miláčku, jsi nenahraditelná.“ odvětil smířlivě. „Budu ale muset. Vlastně Sandra už na tom dělá.“ Stoupl si za mě a začal mi masírovat ramena. Snad si myslel, že tak budu s tou pitomostí snáz souhlasit.

„Hm.“ Na víc jsem se nezmohla. Nebyl to tak docela souhlas, spíš jsem se snažila získat čas, abych ho uchlácholila a zvážila, jaké mám možnosti. Pro Johna je vždycky nejdůležitější, jak věci vypadají navenek. Pohodlí a potřeby Kate a Ashlyn jsou na prvním místě, aspoň to tak vypadá. Vždycky byly. A já byla pitomá.

Myslela jsem, že to bude jiné, až se s Johnem vezmeme. Že pro něj budu důležitější než Kate. Jenže jsem nebyla. A Ashlyn? Počítala jsem s tím, že bude mít v našem životě místo, že se třeba jednou týdně sejdem na večeri. Tenkrát mi toho nasliboval! Všechny sliby ale porušil. Nedá se mu věřit.

Pokud jde o Kate a Ashlyn, s těmi se vypořádám později.

Soustřed' se, Tish.

Ano, přesně to dělám. Nejdřív na snídajícího Johna a pak na odporné závěsy v obýváku za ním. Kate má příšerný vkus. Možná další důvod, proč si vybral mě. Já byla přesně to, co chtěl. Tvrdil, že potřebuje uniknout z nevydařeného manželství a nekonečných požadavků věčně nespokojené Kate. Já byla jeho spřízněná duše, jeho řešení. Teď už si ale nejsem jistá, čím pro něj jsem. Musím si znovu získat jeho pozornost.

John rozbíjí lžičkou skořápku vajíčka, jenže nějak moc silně a vajíčko trochu rozmáčkne.

„Na tenhle společný den se strašně těším, co ty?“ zeptám se.

Pohybuje ústy, jako kdyby chtěl něco říct, ale mlčí. Natáhnu se přes stůl a chytím ho za ruku. Chvilku mě nechá, ale pak mu zabzučí telefon.

„Nemusíš nadsakovat, kdykoli ti pípne mobil. Už ne. Akcie jsou venku. Není to skvělé?“ Doufám, už kvůli němu, že nechá telefon v kapse. Upřeně na něj hledím, jako bych mu říkala: „Jen se opovaž mě neposlechnout.“

Ignoruje moje varování, vytáhne telefon, rychle mrkne na displej a zase ho schová.

Slyší, jak vydechuju. Díváme se na sebe.

„Ne, není po všem, Tish. Volají mi kamarádi i zaměstnanci, co potřebují poradit. Ano, akcie jsou venku, ale pořád zbývá spousta práce. Lidi se ptají. A proto mi připadá neuvěřitelné, že jsem tady s tebou, a ne doma s nimi.“

Vážně? „Ale John, dřív jsi býval rád se mnou o samotě, což-pak si nevzpomínáš? Zachránila jsem ti život. Vysvobodila jsem

tě z pekla prvního manželství, tak jsi to říkal, ne? Nepamatuješ? Chtěl jsi mě, chtěl jsi nový začátek.“

Nakloní hlavu a přemýšlí o svých dalších slovech. „Ano, já udělal první krok. V práci. Nebylo to správné, ale zbláznil jsem se do tebe. To teda jo.“ John si vezme lesklou červenou třešeň a strčí si ji do pusy.

„Je tam pecka,“ upozorním ho a dívám se, jak ji pokládá na talířek. Hodný kluk. „Poslední dobou jsi mi chyběl. Byl jsi hrozně zaneprázdněný.“ Kousnu se do rtu, tohle na něj dřív zabíralo. „Tenhle víkend opravdu potřebujeme, abychom k sobě zase našli cestu.“

Pohladí mě po ruce, jako kdyby uklidňoval malé dítě, odsune židli a odnese si talíř do místnosti, která by se dala nejlépe popsat jako horská venkovská kuchyně: spousta dřeva, vyřezávané lišty, těžké dlaždice. Staromódní, až to bolí.

„Chci, aby sis tuhle víkendovou dovolenou užil, abys oslavoval a odpočíval. Poslední dobou ses mi vůbec nevěnoval. Dneska je sobota, zítra večer odjíždíme a pak se můžeš hned vrátit do práce. To půjde, ne?“ Chlácholení posiluje lásku, to vám povídám. „Sice nevím, kdo ti v sobotu ráno píše, ale do pondělka to snad počká, ne?“

John se na mě podívá a pak se zahledí ven z okna. Je tam krásně, slunce svítí na zelené hory, luční kvítí září jako duha. Jako z plakátu k filmu *Za zvuků hudby*.

„Jasně. Není to nic důležitého.“

Lže.

To ona mu píše.

Jenže mají smůlu, já jsem pořád o krok před nimi.

To ale teď necháme být. Máme celý den na to, aby šel s pravdou ven. Může mi říct, co mu v našem vztahu nevyhovuje, a já to napravím. Potřebuje mě, jen mu to musím připomenout. Nemělo by to být těžké, trocha romantiky určitě všechno urovná. Muži jsou prostinká stvoření. Všichni víme, na co myslí skoro